

Sta stil bij de lente

‘Zullen we vanmorgen een rondje fietsen? Dan nemen we koffie mee en gaan we fijn een poosje langs de IJssel zitten.’

Als Leida ziet dat haar man druk bezig is om een schroef in een stoel aan te draaien, dringt ze aan. ‘Het is zulk heerlijk lenteweer. ’k Heb al velden vol met speenkruid gezien! Wat denk je ervan?’ Thomas’ hoofd schokt omhoog. ‘Kan niet. Ik ga vanmorgen de muren sauzen bij Alex en Henrieke en vanmiddag zou ik de dakgoot bij mevrouw Peters schoonmaken.’

Zuchtend meet Leida water af voor één beker koffie. ‘Je hebt de hele week geen enkel dagdeel vrij genomen. Toen je nog op kantoor werkte, zei je: “Wacht maar, als ik eenmaal met pensioen ben.” Het lijkt of je het nog drukker hebt dan eerst!’

Zonder wat te zeggen loopt Thomas naar de schuur. Hij komt terug met een oude werkbreek, een shirt en een verfrroller. ‘De rest hebben ze zelf wel.’

Druk druk druk. Voordat Thomas de muren bij zijn dochter en schoonzoon gaat sauzen, rijdt hij snel naar de boekwinkel. Nee, hij is niet vergeten dat het morgen hun trouwdag is. Leida is gek op lezen en pas liet ze zich ontvallen dat ze in de krant een advertentie gezien had over een roman, met een paarse vlinder

op het omslag. ‘*Vlinderlicht*. Dat boek wil ik graag hebben!’ had ze gezegd. Zijn blik schiet over de tafels. Waar ligt dat boek nu? Hebbes!

Vlak tegen de muur staat een stapel van een stuk of zes dezelfde romans. Hup, bovenste boek pakken en naar de kassa. Terwijl hij wacht tot hij aan de beurt is, leest hij de woorden op de poster achter de toonbank. ‘Sta, en aanmerk de wonderen Gods.’ Ongeduldig wipt hij van zijn ene op zijn andere been. Als hij eindelijk afgerekend heeft, loopt hij met grote stappen de winkel uit. Ziezo, wegwezen!

Hij start de auto en kijkt op het klokje. Mooi zo, negen uur. Als hij flink doorrijdt, is hij om half tien bij Henrieke en Alex. Dan kan hij drie uurtjes werken en precies om een uur weer thuis zijn voor de lunch. Even eten, even rusten, en vervolgens om half drie aan de slag bij mevrouw Peters. Een prima planning! Hij duwt het gaspedaal diep in en sjeest ervandoor.

Dom, dat hij niet op de benzine gelet heeft. Als hij na een hele morgen sauzen weer in de auto zit, ziet hij op de terugweg dat het pijltje van de benzinemeter in het rood staat. Zal hij eerst naar huis rijden? En dan na het eten tanken voordat hij naar mevrouw Peters gaat? Nee, dat waagt hij niet. Bij het eerstvolgende benzinestation draait hij de auto naast een pomp, trekt de slang eruit en plaatst hem in de tankopening.

Ongeduldig ziet hij de teller oplopen. Verdraaid, het is al vijf over een. Leida zit natuurlijk al op hem te wachten. Hup, slang ophangen, afrekenen en naar huis! Achter een andere man loopt hij het tankstation binnen. O nee hè, die kerel moet ook afrekenen. Snel rent hij om een stelling met snoepwaren heen om als eerste bij de kassa aan te kunnen komen, maar het mag niet baten. Hij heeft het tempo van de man onderschat. Die is wat jonger en heeft vast

grotere stappen genomen. Precies tegelijk lopen ze op de kassa af. Op een meter afstand staan ze stil en kijken elkaar aan. Wie gaat eerst? De jongere man maakt een handgebaar. ‘Ga uw gang.’ Thomas voelt zijn wangen warm worden. Het is een afgang als die man gezien heeft dat hij opeens begon te rennen. ‘Eh, was u niet eerst?’

‘Nee, ga gerust.’ Een brede lach verschijnt op het gezicht van de man. ‘Ik heb alle tijd. Ik heb de eeuwigheid nog voor me.’ Hij wijst met zijn vinger naar boven. ‘Straks. Na dit leven begint het echte leven. Voor altijd.’

Het meisje bij de kassa vraagt naar Thomas’ pompnummer. Verdwaasd wendt hij zijn blik van de man af en kijkt naar buiten, naar de benzinepomp. ‘Eh, ik had pomp drie. Nee, vier. O nee, toch drie.’

Kwart over een zit hij tenslotte bij Leida aan tafel.

Bij mevrouw Peters wachten hem eerst nog andere klussen. Of hij de waterstand onder het luik op wil nemen. Of hij misschien haar schutting wil repareren, omdat er een schot is losgewaaid tijdens de storm van twee weken geleden. Wanneer hij eindelijk met de goot bezig is en het laatste stuk schoonmaakt, ziet hij het. Daar groeit een geel bloempje, midden tussen alle grond en vuiligheid. Voorzichtig pakt hij het tussen duim en wijsvinger op. Ineens ziet hij de poster uit de winkel weer voor zich. ‘Sta, en aanmerk de wonderen Gods.’

Voordat hij de ladder afgaat, stopt hij het bloempje behoedzaam in het voorzakje van zijn shirt.

Tijdens het eten laat Leida hem wat foto’s zien die ze die middag tijdens een wandeling gemaakt heeft. ‘Kijk, die lange stelen met roze bloempjes, dat is groot hoefblad. Zo mooi! En zie je hier

al dat geel? Allemaal koolzaad. Het voorjaar zingt! Was het maar altijd lente!’

Thomas staart naar het blijde gezicht van zijn vrouw, terwijl hij in gedachten de man bij het tankstation weer hoort zeggen: ‘Ik heb de eeuwigheid nog voor me.’

Door genade mag hij dit ook weten. In de hemel zal het veel en veel mooier zijn dan hier in de lente. Toch mag hij nu al genieten van wat God hier beneden in de schepping geeft. Waarom zou hij altijd maar bezig zijn met werken?

‘Sta, en aanmerk ...’

Hij schraapt zijn keel. ‘Zeg Leida, zullen we morgen samen langs de IJssel fietsen?’